

Radostnost

„Radost je pro nás nutnou potřebou a silou, dokonce i fyzickou. Sestra, která v sobě vypěstuje ducha radosti, se cítí méně unavena a je vždy ochotna konat dobro.“

Literatura:

Matka Tereza, myšlenky na každý den. Uspořádal bratr Angelo Devananda MC. Praha, Nové město, 1995

<http://www.iencyklopedie.cz/matka-tereza/>, http://vira.cz/knihovna/index3.php?sel_kap=730&sel_kniha=106

3. Nemocní a trpící spolupracovníci Matky Terezy

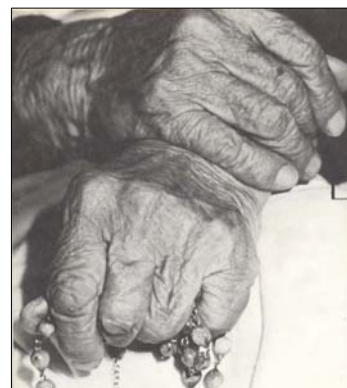
Z dopisu jednoho nemocného spolupracovníka Matky Terezy:

„Je mi třicet let a trpím roztroušenou sklerózou od svých dvaadvaceti. Nesčetněkrát jsem pobýval v nemocnici. Můj neurolog říká, že je to jen otázka času, kdy budu odkázán na invalidní vozík a možná trvale upoután na lůžko. Samozřejmě neví, že Bůh je skvělý lékař, ne on.

V době, kdy jsem byl v nemocnici, strávil jsem bezpočet hodin psáním povzbudivých dopisů a přímlovami za druhé. Během posledních osmi let jsem si postupně uvědomil, že Boží milost je opravdu bezmezná a že Bůh má pro mne úkol, i když mě lidská společnost odmítá.

Cítím povinnost připojit se k přímlovům za ty, kteří jsou fyzicky schopni konat práci, kterou já konat nemohu. Začal jsem se u Boha přimlouvat za dílo Matky Terezy.“

Matka Tereza považovala za velmi důležité, že jejímu dílu pomáhali lidé dobré vůle nenáležící k řádu, často i jiného než křesťanského vyznání. Patří mezi „**Spolupracovníky**“, jak jsou označeni lidé, kteří se rozhodli následovat příklad Matky Terezy: „Budou se snažit milovat Boha ve svých bližních prostřednictvím upřímné služby těm nejchudším z chudých všech tříd a vyznání. Jejich cílem bude spojit se v duchu prosby a obětí s dílem Matky Terezy a Misionářek lásky.“ Postoj těchto šlechetných lidí však jde ještě dále: „Spolupracovníci Matky Terezy uznávají, že všechno dobro světa včetně darů mysli a těla a výhod původu a vzdělání jsou svobodné dary od Boha. Nikdo nemá právo na nadbytek bohatství, zatímco jiní umírají hlady a trpí nedostatkem ohrožujícím život. Usilují o nápravu této velké křivdy tím, že se dobrovolně cvičí v chudobě a že se ve svém životě zříkají toho, co mohou ušetřit.“

Ruce Matky Terezy

Velmi zvláštní součástí společenství spolupracovníků jsou **nemocní a postižení**, kteří se nemohou vzhledem k svému postižení, nemoci nebo vysokému věku sami zapojit do aktivní práce. Místo toho je každý z nich ve spojení s určitou Misionářkou nebo Misionářem lásky. Obětují Bohu pouze svou bolest, utrpení a přímlovu za práci sester a bratrů. A naopak jejich aktivní protějšky pracují s obnovenou energií a prosí za ně. Jeden pro druhého se stává „druhým já“. To dává jistý smysl bolesti v životě, neboť jejich utrpení je pojímáno jako cesta vykopení.

Osobou, kterou Matka Tereza pověřila organizací nemocných a trpících spolupracovníků, což je název, pod kterým vešli ve známost, byla **Jacqueline de Deckerová**. Když 26. března 1969 Vatikán uznal **Mezinárodní asociaci spolupracovníků Matky Terezy**, Jacqueline byla jmenována do funkce mezinárodní koordinátorky pro nemocné a trpící. Celé roky horlivě seznamovala každou Misionářku lásky s někým, kdo je nemocný a trpí bolestmi. Nehleděla na své stálé utrpení a vlastnoručně napsala tisíce dopisů nemocným a trpícím.

Jacqueline se již od sedmnácti let toužila stát misionářkou. Jeden jezuitský kněz ji inspiroval, aby šla do Indie a založila tam školu ošetřovatelství a sociální práce. Jacqueline vystudovala nejprve sociologii na lovaňské Katolické univerzitě (Belgie) a pak absolvovala kurs ošetřovatelství a první pomoci a pracovala 6 let jako zdravotní sestra. Po skončení druhé světové války se připravila na cestu, ale sotva vstoupila na palubu, dostala telegram, že kněz, který jí nabídl vedení a podporu, zemřel. Přesto vytrvala, i když měla jen málo peněz a nebyl nikdo, kdo by ji podporoval. Rozhodla se žít velmi prostě a přizpůsobit se indickým obyčejům v oblékání i stravování. Spala na zemi, byla ochotna posloužit každému, kdo potřeboval pomoc. V Indii se dozvídá o Matce Tereze, která se právě nedávno rozhodla sloužit chudým mimo zdi kláštera a právě získávala lékařské zkušenosti v Patně.

Jacqueline a Tereza se brzy velmi dobře poznaly. Měly hodně společného: lásku k chudým, lásku k Indii a lásku k svému Pánu. Sestra Tereza vyzvala Jacqueline, aby se k její práci, s kterou chtěla co nejdříve začít, připojila jako první. Jacqueline se však nejprve musela naléhavě vrátit na léčení do Belgie pro silné bolesti páteře, které se objevily. Jakmile se zotaví, připojí se k její práci v Kolkatě. „Zeptala jsem se Matky Terezy, jak si představuje svou práci. Odpověděla prostě: „Do Kolkaty odjedu v prosinci. Půjdu do ulic a uvidím, co mohu udělat. On mě povede.““

Matka Tereza s Jacqueline
v Římě, 1982

Lékaři, kteří vyšetřovali Jacqueline v Belgii, zjistili u ní degenerativní onemocnění páteře. Ve snaze předejít jistému ochrnutí museli provést řadu operací, kdy jí implantovali tkáň páteřních obratlů. Její lékař po mnoha bolestivých operacích Jacqueline řekl: „Nikdy jsem neprováděl tak rozsáhlé chirurgické zákroky jako teď u vás.“ A oznámil jí, že je nutná ještě další operace. Pro Jacqueline to znamenalo konec snu, který byl tak blízko svému uskutečnění.

Život Jacqueline byl i tak naplněn čilou prací, přestože okolo krku nosila ortopedický límec, její tělo obepínal korzet s železnou výztuží a při chůzi se musela opírat o berle. „Druhé já“ Matky Terezy vybudovalo síť, která čítá asi 5000 nemocných a trpících spolupracovníků z 57 zemí světa. Toto číslo nezahrnuje téměř 2500 nemocných a trpících, kteří zemřeli a byli nahrazeni jinými. Jacqueline osobně obětovala svá utrpení za Boží požehnání pro Matku Terezu. Zemřela 3. dubna 2009 po 96 letech života práce, přímluv a utrpení.

Kontaktní adresa nemocných a postižených spolupracovníků Matky Terezy: Sick and Suffering Co-Workers, c/o Missionaries of Charity, Elisenstrasse 15, 45139 Essen, Germany. *V případě, že by některý z čtenářů měl zájem o toto propojení a netroufal si sám napsat, můžeme mu pomoci se zprostředkováním.*

Myšlenky z dopisů Matky Terezy adresovaných Jacqueline de Deckerové:

... spojuji práci s vaším utrpením, a tak vás mám nablízku. ... Toužila jste se stát a hluboko ve svém srdci přese všechno jste misionářkou. Proč se duchovně nespojit s naším společenstvím, které tak vroucně milujete? Zatímco my pracujeme ve slumech atd., vy máte také svou zásluhu, účastníte se přímluv i práce svým utrpením a svými přímluvami. Je zde obrovské množství práce a já potřebuji pracovnice, to je pravda, ale potřebuji i duše, jako jste Vy, které se přimlouvají a trpí pro tuto práci. Chtěla byste být **mou duchovní sestrou** a stát se Misionářkou lásky, tělem v Belgii, avšak duší v Indii?

... Cílem našeho společenství je ukojit žízeň Ježíše na kříži snahou o spasení a posvěcení chudých lidí ve slumech. Kdo by to mohl uskutečnit lépe než Ty spolu s dalšími, kteří trpí stejně jako Ty. Abychom uhasili tuto žízeň, musíme mít kalich, a Ty i ostatní, muži, ženy a děti, mladí i staří, chudí i bohatí jste všichni vítáni, abyste tento kalich vytvořili. Ve skutečnosti můžeš vykonat mnohem víc na svém lůžku bolesti než já, když zůstávám na nohou. Ale Ty i já můžeme dělat všechno v Jeho jménu společně a získat nám tím sílu.

... Jediná věc, kterou musíme sdílet, je duch našeho společenství. Úplné odevzdání se Bohu, láskyplná víra a naprosto veselá mysl. Tím se stanete Misionářkami lásky. Každý, a kdokoli se touží stát Misionářkou lásky, poslem Boží lásky, je vítán. Potřebuji však, aby se připojili především ochrnutí, zmrzačení a nevléčitelně nemocní. Pro nás to bude znamenat, že každá sestra bude mít někoho, kdo se za ni přimlouvá, trpí pro ni, myslí na ni, píše jí a stává se tak jejím druhým já. Jsem upřímně velmi ráda a děkuji Bohu, že Tě mám za své druhé já.

(J. de Deckerové, když už prodělala polovinu z předpokládaných operací)

... Po tak dlouhé době dostat od Tebe zprávu! Často na Tebe myslím, a protože moje druhé já tolik trpí, jsem schopna růst a postupovat. Už jsi znovu upoutána na lůžko. Myslím, že jsi měla tolik operací, kolik máme my domů... Jsi to zcela jistě Ty, na jejíchž bedrech spočívá veškeré utrpení a onemocnění...

... S Tvým téměř zcela ochrnutým tělem plným bolesti se snažíš prokázat své matce veškeré služby, což dnes často nedělají ani zdraví lidé. Je to Tvůj život oběti, co mi dává sílu. Tvá matka je Kristus v bolestné podobě a Tvoje starostlivá péče o ni Tě přibližuje ke mně do Nirmal Hriday, kde naši lidé touží po lásce a péči. Kéž bych mohla za Tebou přijet a pečovat o Tvou matku, zatímco budeš na operaci...

*Matka Tereza o Jacqueline řekla novináři Renzo Allegri: „Někdy mi Jacqueline píše: ‚Jsem si jistá, že poslední dobou máš hodně práce a musíš hodně chodit, pracovat a mluvit. **Poznám to** podle bolestí v zádech a podle dalších, které teď mimořádně zesílily.‘ Jacqueline se nikdy nesplete. Tajemné zákony, které řídí lidské duše, takové výměny umožňují. Je to moje mocná přítelkyně, která za mne vykonává nejobtížnější část mého díla.“*

Závěr

Také my jsme povoláni k Lásce, kterou naplňujeme své hlavní poslání na světě – poslání Lásky, která přesahuje tělesná omezení, vzdálenosti, únavu a bolest, protivenství a těžkosti. Lásky tak obětavé, že zapomíná na sebe. Žádná maličkost není pro Boha tak malá, aby neposloužila ke spáse.

Možnosti, jak se mohou tělesně i duševně postižení účastnit na díle Lásky:

- neustálou prací na svém přiblížení k Bohu, který tyto ubohé a trpící přímluvce obzvláště miluje, jak čteme například v podobenství o Lazaru a boháči. Přímluvy za růst a pokračování díla, oběti.
- každou prací, která je v rozumné míře proveditelná, která může posloužit ubohým – plnění ob vazů pro malomocné, věnování hmotných přebytků ve prospěch nejpotřebnějších.
- konat běžné věci s výjimečnou Láskou – nejsme všichni povoláni pro výjimečné vrcholné dílo techniky, **naším cílem má být hluboká lidskost dotýkající se potřeby a nedostatku nejchudších** – hladových, žíznivých, lidí bez domova a kvalitního ošacení, vězněných a nemocných. („Ani nejdokonalější dary nejsou ničím bez lásky; láska je nejlepší cesta, abychom se jistě dostali k Bohu.“)
- psaní, překlady a opisy textů užitečných pro duchovní růst pomáhajících a pro zvýšení povědomí o strašné chudobě našich bratří a sester.
- rozšiřování informací o dobrém díle pro chudé.
- láskyplnou, ale pevnou a nerozmažující výchovou dětí a vnuků, která je učí velkodušnosti, obětavosti a čestnosti.

Literatura: Chawla, N.: *Matka Tereza. Fascinující příběh jejího života.* Praha, Pragma, 1998.

Matka Tereza, Myšlenky na každý den. Uspořádal br. Angelo Devananda. Praha, Nové město, 1995

4. Slumy – města rozvojového světa

Co je slum?

Co jsou vlastně slumy a jak žijí jejich obyvatelé? Podle definice Organizace spojených národů agentury UN-HABITAT¹ slumy jsou **chudinské čtvrti z improvizovaných a obvykle nelegálně postavených chatrčí**, které se nacházejí především na **předměstích velkoměst v chudých zemích**. Ve velkoměstských slumech se špatným přístupem k pitné vodě, mizernou hygienou, kanalizací a přelidněnými přístřešky žije dnes šestina obyvatel planety, tedy asi **jedna miliarda lidí**². Výše uvedená agentura OSN odhaduje, že do roku 2020 se tento počet zdvojnásobí.

¹ <http://www.unhabitat.org/>

² The Challenge of slums, Global report on human settlements 2003. UN-HABITAT, <http://www.unhabitat.org/pmss/getPage.asp?page=downloads>